

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118286440
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6118286440.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., so sídlom Česká republika, Hradec Králové, Československé armády 954/7, IČO: 24 785 199, zastúpený: ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., so sídlom Česká republika, Hradec Králové, Eliščino nábřeží 280/23, IČO: 01 435 400, konajúca prostredníctvom ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Poprad, Námestie sv. Egídia 42/97, proti žalovanej: N. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., C. Y. XX/XXX, o zaplatenie sumy 1.107,75 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18Csp/108/2018-231 zo dňa 7. marca 2022, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. V záhlaví označeným rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 704,14 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobcovi priznal podľa § 255 ods. 2 CSP nárok na náhradu trov konania vo výške 27,12 %. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, 2 zákona číslo 129/2010ZZ o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 565, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

1.1. Uviedol, že rozsudkom č. k. 18Csp/108/2018-168 zo dňa 13.05.2019 v spojení s opravnými uzneseniami zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 704,14 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 17.12.2016 do zaplatenia do 3 dní po právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 27,12%. Proti vyhovujúcej časti rozsudku žalovaná podala odvolanie a odvolací súd rozsudok v tejto časti a v časti výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po zrušení veci Krajským súdom súd vyzval žalobcu, aby preukázal aktívnu legitimitáciu na podanie žaloby a to buď preukázaním doručenia oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky žalovanej, alebo predložením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016, ktorá bude obsahovať zákonom stanovené náležitosti.

1.2. Súd prvej inštancie následne doplnil dokazovanie oboznámením sa s doručenkou, výpisom z obchodného registra žalobcu, Zmluvou o spotrebiteľskom úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami, výpisom splátok a úhrad, oznámením o postúpení pohľadávky, predžalobnou výzvou,

podacím hárkom, správami o pobyte žalovanej, poštovými podmienkami - Všeobecná časť, informáciou Slovenskej pošty zo dňa 16.02.2021, Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016, podacím hárkom č. J listom č. 49/295, zo dňa 30.12.2016, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016, prílohou č. 1 k pohľadávke Y./X/XXXXX a zistil, že dňa 15.05.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu spoločnosť Provident Financial, s.r.o. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX so žalovanou. Na základe predmetnej zmluvy poskytol Provident Financial s.r.o. žalovanej úver vo výške 1.550 eur. Žalovaná sa zaviazala splatiť poskytnutý úver formou pravidelných týždenných splátok v celkovom počte 100, vo výške 23,30 eura. V úverovej zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 21,50% a celková výška nákladov 2.329,74 eura. Žalovaná zaplatila 442,25 eura. Spoločnosť Provident Financial s.r.o. pohľadávku na žalobcu postúpila na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 16.12.2016. Žalobca si žalobou uplatnil rozdiel medzi istinou poskytnutého úveru a platbami uhradenými žalovanou.

1.3. Súd ďalej uviedol, že žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016, ktorá v zmysle článku XII. ods. 13 nadobudla účinnosť dňom podpisu oboma zmluvnými strany, t. j. dňa 16.12.2016, a ktorá obsahuje zákonom stanovené náležitosti. Zároveň predložil prílohu k danej zmluve dňa 16.12.2016, v ktorej bola špecifikovaná žalovaná pohľadávka, okrem iného aj číslom zmluvy a dňom jej uzavretia, uvedením žalovanej ako dlžníčky. Súd poukázal na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri doručení písomnosti neprítomnej osobe platí tzv. teória dôjdenia (resp. fikcia doručenia), písomnosť sa považuje za doručení okamihom, keď sa písomnosť dostala do sféry dispozície jej adresáta. Do sféry dispozície adresáta sa písomnosť dostane vtedy, ak má daný adresát objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky, a to bez ohľadu na to, či tak i skutočne urobil. Žalobca k žalobe predložil oznámenie o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2016 a zároveň predložil podací hárok, z ktorého vyplýva, že zásielka bola doručovaná žalovanej dňa 30.12.2016. Žalovaná v priebehu konania bola vyrozumená o postúpení pohľadávky, preto je postúpenie voči nej právne účinné a tým je daná aktívna legitimácia žalobcu na podanie žaloby.

1.4. S poukazom na vykonané dokazovanie bolo nesporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 15.05.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vo výške 1.550 eur splatiť formou pravidelných týždenných splátok so stanovenou výškou splátky vo výške 23,30 eura. Žalovaná však porušila svoje zmluvné povinnosti, prestala úver splácať. Z formy a obsahu zmluvy je zjavné, že sa jedná o tzv. formulárovú zmluvu, ktorej predtlač formulára mal právny predchodca žalobcu už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovanej, pričom žalovaná obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť ani neovplyvnila. Zo žaloby je zjavné, že predmetom konania bol uplatnený nárok vo výške 1.107,75 eura ako rozdiel sumy, ktorá bola poskytnutá žalovanej, suma 1.550 eur (v konaní nebolo sporné) a sumy 442,25 eura, ktorú žalovaná uhradila. S poukazom na uplatnený nárok je tiež nesporné, že sám žalobca považoval zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko žalobca si podanou žalobou uplatnil iba rozdiel medzi istinou poskytnutého úveru a platbami uhradenými žalovanou. Teda je nepochybné, že výška splátky mala byť 15,50 eura (1.550 eur : 100 splátok).

1.5. Súd poukázal i na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý považoval za nedôvodné námietky žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, pretože žalobca si podanou žalobou uplatnil iba rozdiel medzi istinou poskytnutého úveru a platbami uhradenými žalovanou. To znamená, že posudzovanie úveru, či je bezúročný a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z. z. by v danej veci nemalo význam, pretože žalobca si žiadne zmluvné úroky, ani iné poplatky neuplatňoval. Rovnako tak považoval odvolací súd za nadbytočné zaoberať sa námietkou, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a žalobca si podanou žalobou neuplatňoval žiadne plnenie vyplývajúce z neprijateľných zmluvných podmienok.

1.6. Námietku premlčania vznesenú žalovanou súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Žaloba bola podaná na súd dňa 31.05.2018, a preto žalobcom uplatnené splátky za čas od 03.05.2015 do 31.05.2015 sú premlčané. Nepremilčané sú splátky od 01.06.2015 do 14.04.2016, kedy mala byť zaplatená posledná splátka, keďže splatnosť mala nastať 100 týždňov po podpísaní zmluvy. Súd poukazuje opätovne na rozhodnutie krajského súdu v danej veci, ktorý konštatoval, že splátky splatné od 01.06.2015 do splatnosti poslednej splátky, t. j. 14.04.2016, ktoré žalovaná neuhradila, boli žalobou uplatnené včas, teda sú nepremilčané. V období od 01.06.2015 do 14.04.2016 bolo splatných 46 splátok (46. týždňov), v celkovej výške 713 eur. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie námietku premlčania

vznesenú žalovanou vyhodnotil v zásade správne, a preto bolo odvolanie žalovanej v tejto časti nedôvodné. S poukazom na uvedené nie sú premlčané splátky za obdobie od 01.06.2015 do 14.04.2016 (46 splátok (46. týždňov) x 15,50 eur), čo je spolu 713 eur, ktorú súd mal priznať žalobcovi. Žalobca však nepodal odvolanie v časti nepriznanej sumy (8,86 eura), rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v časti zamietnutej žaloby, súd preto žalobcovi priznal sumu vo výške 704,14 eura. Súd zaviazal žalovanú na zaplatenie priznanej sumy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (§ 232 ods. 3 CSP).

1.7. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 17.12.2016, teda odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky. Súd úrok z omeškania priznal s poukazom na § 3 vl. nar. č. 87/95 Zb. a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo žalobu zamietnuť a žalobcovi nepriznať nárok na náhradu trov konania. Namietala inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie veci. S poukazom na ust. § 366 CSP uviedla, že prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, v odvolaní použiť len ak má byť ním preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Rozsudkom bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces, v ktorej súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu III. ÚS 79/02, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Poukázala na bod 25. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že postúpenie pohľadávky voči nej bolo právne účinné a žalobca je aktívne legitimovaná na podanie žaloby, s ktorým názorom nesúhlasila, pretože súd vec neposúdil podľa § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. K tomu uviedla, že pôvodný veriteľ je povinný písomne informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do 5 pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky. Z rozsudku vyplýva, že zmluva o postúpení pohľadávok nadobudla účinnosť 16.12.2016 a žalobca tvrdí, a tak isto aj súd, že zásielka jej bola doručená 30.12.2016. Z uvedeného dôvodu mal súd pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobu zamietnuť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/31/2021 zo dňa 20.01.2022, v súvislosti s čím daný súd uviedol, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka zaťažuje pred dôkazným bremenom žalobcu, tak upozornenia ako aj vyhlásenie predčasnej splatnosti boli žalovanej doručené, resp. sa dostali do dispozičnej sféry, s ktorou otázkou sa však v danej veci súd prvej inštancie nezaoberal. Rovnako je potrebné stotožniť sa s tvrdením žalovanej s poukazom na § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., s ktorou otázkou sa bolo tiež potrebné zaoberať.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. K námietke žalovanej uviedol, že namietaný postup nebol v čase postúpenia pohľadávky záväzný, pretože ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. bolo zavedené až zák. č. 299/2016 zo dňa 12.10.2016, ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2017. Doplnil s poukazom na ust. § 45 ods. 1 OZ, že prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, kedy dôjde do jej dispozičnej sféry, čo znamená nielen samotné prevzatie, ale aj prípady, ak dôjde do poštovej schránky, prípadne uložením. Nie je potrebné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom zásielky. S poukazom na rozhodnutie R 46/2009, podľa ktorého, ak nie je preukázané postúpenie pohľadávky, dlžník sa zbaví záväzku plnením postupcovi, čo má zásadný význam pre riešenie splnenia otázky riešenia splnenia dlhu. Uviedol, že žalovaná nevrátila ani len istinu, nie ešte aj príslušenstvo a jej tvrdenia považuje za účelové.

4. Žalovaná v replike k vyjadreniu žalobcu zotrvala na dôvodoch odvolania poukazujúc na § 17 ods. 1 (4) zák. č. 129/2010. Poukázala na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie a ktorým mu nariadil zaoberať sa aktívnou vecnou legitimáciou, zmluvou o postúpení a doručovaním oznámenia o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie v bode 25. rozsudku uvádza, že žalobca predložil zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016, ktorá v zmysle čl. XII ods. 3 nadobudla účinnosť dňom podpisu zmluvy od podpisu oboma zmluvnými stranami 16.12.2016 a ktorá obsahuje zákonom stanovené náležitosti. Zároveň žalobca predložil prílohu k danej zmluve, v ktorej bola špecifikovaná žalovaná pohľadávka aj číslom zmluvy, dňom uzavretia uvedením žalovanej ako dlžníčky s poukazom na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

6. Z obsahu predloženého súdneho spisu odvolací súd zistil, že Okresný súd Banská Bystrica dňa 17.07.2018 postúpil podľa § 13 v spojení s § 14 CSP vec Okresnému súdu Nitra ako vecne a miestne príslušnému, vzhľadom na to, že žalobca podal po podaní odporu žalovanou návrh na pokračovanie v konaní podľa § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. Súd prvej inštancie rozsudkom (prvým v poradí) č. k. 18Csp/108/2018-68 zo dňa 13.05.2019 žalovanú zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 704,14 eura s 5% úrokom z omeškania (výrok I.) a vo zvyšku žalobcu zamietol (výrok II.) s tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 27,12 % (výrok III.). V dôsledku odvolania žalovanej voči uvedenému rozsudku v časti zaväzujúceho výroku I. a v časti výroku III. o nároku na náhradu trov konania odvolací súd uznesením č. k. 8Co/43/2020-152 zo dňa 24.06.2021 predmetný rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď zamietajúci výrok II. odvolaním napadnutý nebol, preto tento nadobudol právoplatnosť. Súd prvej inštancie následne vo veci rozhodol rozsudkom (druhým v poradí) č. k. 18Csp/108/2018-231 zo dňa 07.03.2022, ktorým je vzhľadom na odvolanie žalovanej predmetom odvolacieho prieskumu. Súd prvej inštancie vyššie citovaným rozhodnutím zaviazal žalovanú žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 704,14 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.) s tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 27,12 % (výrok II.).

7. Žalovaná v podanom odvolaní namietala, že sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s aktívnou vecnou legitímáciou, pretože nebol dodržaný § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti namietala tiež, že pôvodný veriteľ je povinný písomne informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do piatich pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky, keď uviedla, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že zmluva o postúpení pohľadávok nadobudla účinnosť dňa 16.12.2016 a žalobca tvrdil, že jej oznámenie bolo doručené dňa 30.12.2016. Na základe vyššie uvedených skutočností mala za to, že nebol dodržaný § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto mal súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Záverom poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 12CoCsp/31/2021 zo dňa 20.01.2022, kde odvolací súd konštatoval, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka zaťažuje žalobcu (veriteľa), teda preukázanie tohto, že upozornenie ako aj vyhlásenie predčasnej splatnosti sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. V tomto rozhodnutí odvolací súd tiež konštatoval, že v danom prípade pre posúdenie vecnej legitímácie je nevyhnutné zaoberať sa aj § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

8. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia s tým, že následne sa odvolací súd obmedzil už len na doplnenie dôvodov podporujúcich vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd uvádza, že v danom prejednávacom prípade došlo dňa 15.04.2014 k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi postupcom (Providnet Financial, s.r.o) a žalovanou, na základe ktorej predchádzajúci veriteľ poskytol žalovanej úver vo výške 1.550 eur, pričom výška splátky bola dohodnutá v sume 23,30 eura, výška poslednej splátky v sume 23,04 eura s tým, že úver bol poskytnutý na dobu 100 týždňov, kde termín konečnej splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na siedmy deň stého týždňa po dni uzatvorenia zmluvy. Teda konečná splatnosť úveru nastala dňa 14.04.2016. Následne predchádzajúci veriteľ (postupca) uzatvoril s aktuálnym žalobcom v postavení postupníka dňa 16.12.2016 zmluvu o postúpení pohľadávok, kde predmetom tejto zmluvy bola pohľadávka voči žalovanej, ktorá ju riadne a včas nesplácala. V spojitosti s vyššie uvedeným je teda zrejmé, že predchádzajúci veriteľ (Providnet Financial, s.r.o - postupca) nepristúpil k mimoriadnemu zosplatneniu úveru, ktorý žalovaná nesplácala v zmysle § 565 v spojitosti s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (keď vyhlásenie predčasnej, resp. mimoriadnej splatnosti je oprávnením veriteľa nie jeho povinnosťou), ale práve naopak tento úver sa v celom jeho rozsahu stal ku dňu 14.04.2016 splatným, pretože v uvedený deň v zmysle zmluvy nastal termín konečnej splatnosti tohto úveru.

11.1 Ak teda predchádzajúci veriteľ (postupca) dňa 16.12.2016 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpil na postupníka (žalobcu) pohľadávku žalovanej plynúcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola ku dňu postúpenia splatná v celom rozsahu, tak odvolací súd v danom prípade konštatuje, že bol dodržaný § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Je tomu tak preto, že vyššie citované zákonné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2016 ustanovovalo výnimku zo zákazu postúpenia práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré postúpenie bolo možné, len ak sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a ide o postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, a súčasne postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

11.2. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd teda sumarizuje, že ak predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 16.12.2016 bola pohľadávka po konečnom termíne splatnosti (ktorý nastal dňa 14.04.2016) tak v danom prípade nemožno prijať iný záver len ako ten, že v danom prípade bol dodržaný aj § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., preto odvolací súd námietku žalovanej v uvedenej súvislosti považoval za nedôvodnú.

12. Za nedôvodnú taktiež vyhodnotil aj námietku žalovanej, že v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. bol pôvodný veriteľ povinný písomne informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do piatich pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky, keď mala za to, že uvedené zo strany pôvodného veriteľa naplnené nebolo lebo zmluva o postúpení pohľadávok nadobudla účinnosť dňa 16.12.2016 a žalobca tvrdil, že jej oznámenie bolo doručené dňa 30.12.2016. S uvedenou argumentáciou sa odvolací súd nemohol stotožniť, keď dospel k záveru, že na postupcu sa uvedená povinnosť v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.12.2016 nevzťahovala, keďže § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. ukladajúci uvedenú povinnosť postupcovi bol prijatý novelizáciou zákona o spotrebiteľských úveroch, a to zákonom č. 299/2016 Z. z., ktorá novelizácia nadobudla účinnosť až dňa 01.01.2017. Zároveň uvedený názor odvolacieho súdu je podporený aj tým, že k uvedenému ustanoveniu § 17 ods. 4 sa viaže prechodné ustanovenie, a to § 25i, ktoré v prvom odseku vymedzuje, že ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom od 1. januára 2017 sa spravujú právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. januárom 2017, avšak vznik týchto vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2017 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2016. Záverom však odvolací súd zdôrazňuje, že je nevyhnutné brať na zreteľ to, že v čase postúpenia pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 15.12.2016, nebolo účinné ustanovenie § 17 ods. 4, ktoré by ukladalo predchádzajúcemu veriteľovi (postupcovi) povinnosť oznámiť dlžníkovi postúpenie pohľadávky v lehote 5 dní a zároveň nemožno vysloviť, že zákon o spotrebiteľských úveroch v § 17 ods. 4 sankcionuje nedodržanie uvedenej lehoty neplatnosťou postúpenia pohľadávky.

13. V súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 12CoCsp/31/2021 zo dňa 20.01.2022, na ktoré odvolateľka pre podporu správnosti jej námietok v odvolaní poukazovala, odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu pojednávalo o inej skutkovej situácii, a to s poukazom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v prípade, ak sa pôvodný veriteľ (postupca) rozhodol využiť svoje

oprávnenie a vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, kde je pre platnosť mimoriadneho zosplatnenia úveru nevyhnutné kumulatívne naplnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 spolu s § 565 Občianskeho zákonníka. Zároveň však nesplnením a nepreukázaním splnenia uvedených podmienok stanovených Občianskym zákonníkom dochádza k neplatnému mimoriadnemu zosplatneniu, v čoho dôsledku nie je naplnený ani § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý odkazuje na § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. V tomto prípade základným rozdielom, pre ktorý uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, na ktoré odkazuje žalovaná v podanom odvolaní nie je aplikovateľné na daný skutkový stav, a teda nemôže podporiť správnosť tvrdení žalovanej, je tá skutočnosť, že v danom prípade zo strany pôvodného veriteľa (postupcu) nedošlo k postupu podľa § 565 v spojitosti s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. zo strany pôvodného veriteľa nedošlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, preto ani nebolo treba skúmať splnenie podmienok pre mimoriadne zosplatnenie a ich preukázanie podľa § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka, ktorých nedodržanie by spôsobilo neplatnosť mimoriadneho zosplatnenia, čo by v konečnom dôsledku spôsobilo v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 17 ods. 1 neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže v zmysle § 17 ods. 1 je možné postúpiť práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere len po konečnom termíne splatnosti úveru, ktorý mohol nastať márnym uplynutím času alebo mimoriadnym zosplatnením. Avšak v prejednávanom prípade, tak ako už odvolací súd vyššie uviedol, pôvodný veriteľ postupoval už pohľadávku po konečnom termíne splatnosti úveru bez toho, aby došlo z jeho strany k mimoriadnemu zosplatneniu spotrebiteľského úveru pred lehotou konečnej splatnosti, preto odvolací súd aj túto námietku žalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú.

14. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalovanej zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď súd prvej inštancie vo veci náležite zistil skutkový stav a vec i správne právne posúdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nemal priznať náhradu trov konania, ako navrhla žalovaná v odvolaní.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).